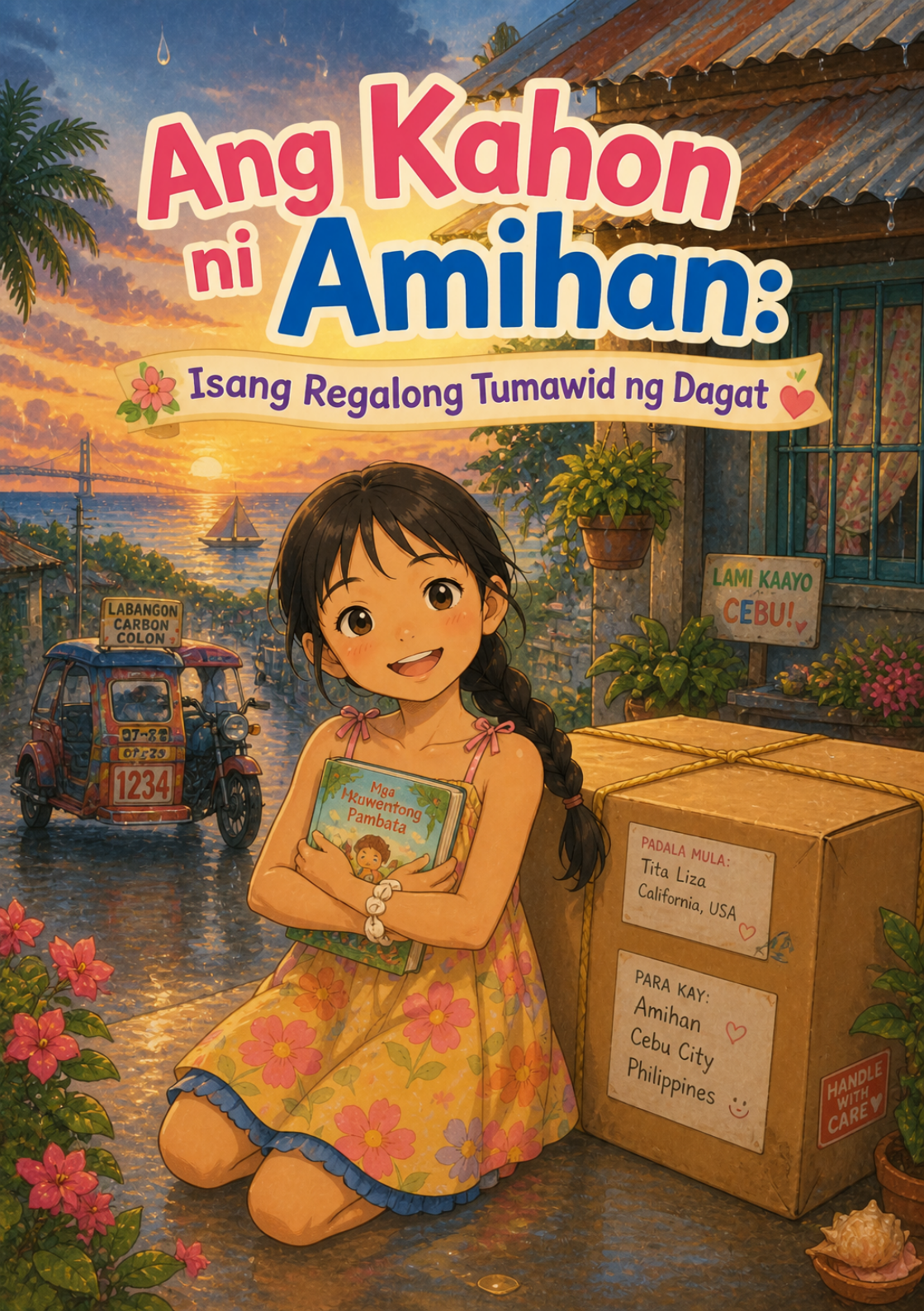

Ang Kahon ni Amihan:

Isang Regalong Tumawid ng Dagat 🌸❤️

LABANGON
CARBON
COLON

07-88
07-29
1234

Mga
Kuwentong
Pambata

PADALA MULA:
Tita Liza
California, USA

PARA KAY:
Amihan
Cebu City
Philippines

HANDLE
WITH
CARE

LAMI KAAYO
CEBU!

Tungkol sa aklat na ito

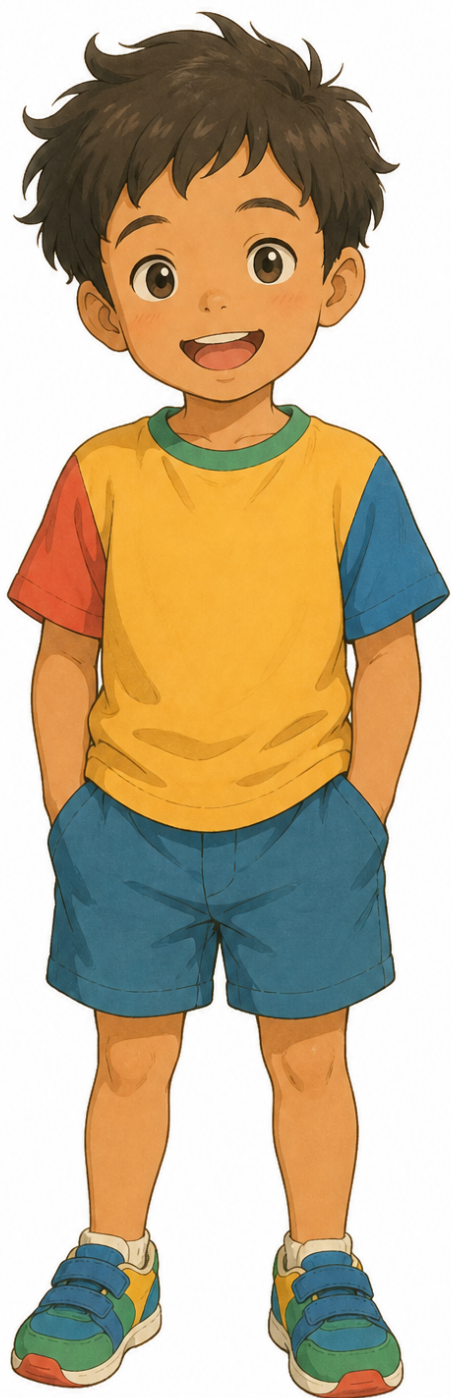
Seven-year-old Amihan lives in Cebu while her mother works far across the ocean. When the family fills a balikbayan box to send abroad, Amihan cannot decide what gift could possibly fit her whole heart inside — until she realizes the one thing her mother misses most is the sound of home in their own language. A tender picture story about distance, mother tongues, and gifts that travel further than they look.

Amihan

Lola Sabel

Niko

Nanay Mara

Ang Malaking Kahon

Ang Malaking Kahon

Mainit ang hapon sa Cebu nang ilabas ni Lola Sabel ang isang malaking kahon. Inilapag niya iyon sa sahig, katabi ng mga tsinelas sa pintuan. Kumalabog ang karton. Sumilip si Niko sa loob at nagtanong kung maaari ba siyang ipadala kasama ng mga de-lata.

Tumawa si Amihan, ngunit agad ding tumahimik. Ang kahon ay ipadadala kay Nanay Mara, na nagtatrabaho sa ibayong dagat. Matagal bago ito makarating. Kaya maingat na inilagay ni Lola ang kape, damit, sabon, at paboritong biskwit ni Nanay.

Hinaplos ni Amihan ang gilid ng kahon. Gusto rin niyang maglagay ng regalo. Hindi iyong basta mabibili lamang. Nais niya ng bagay na magsasabing mahal niya si Nanay kahit napakalayo nito. Ngunit paano magkakasya ang buong pagmamahal sa isang kahon?

Kumuha siya ng maliit na bayong at tumayo nang tuwid. "Hahanapin ko ang tamang regalo," sabi niya. Pumalakpak si Niko na parang nagsisimula ang isang parada. Ngumiti si Lola Sabel at nagpahid ng pawis. Nagsimula ang munting paghahanap ni Amihan.

Ang Listahan ng Puso

Ang Listahan ng Puso

Umupo si Amihan sa mesa at gumawa ng listahan. Sumulat siya ng mangga, tsinelas, kabibe, kendi, at laruan. Sa tabi ng bawat salita ay gumuhit siya ng maliit na puso. Sumilip si Niko at nagdagdag ng malaking bilog na mukha na may anim na ngipin.

“Dapat paborito ni Nanay,” sabi ni Amihan. Inalala niya ang mga kuwentong naririnig tuwing video call. Namimiss daw ni Nanay ang matamis na mangga, ang dagat, at ang hapunang sabay-sabay nilang kinakain. Namimiss din nito ang maingay nilang tawanan.

Mula sa kusina ay umalingasaw ang adobo. Kumalam ang tiyan ni Niko, kaya ang mungkahi niya ay isang kalderong puno nito. Ipinaliwanag ni Lola na maaaring matapon ang sarsa. Napakunot-noo si Niko, na para bang napakalaking kawalan iyon sa buong mundo.

Tinupi ni Amihan ang listahan at isinilid sa bulsa. Bawat bagay ay may dalang alaala, ngunit alin ang pinakatama? Nagpasya siyang tingnan at subukan ang mga ito nang isa-isa. Ang unang hinto niya ay ang sari-sari store sa kanto.

LIPAT NG CHECKLIST

- ☐ KUMOT
- ☐ LARUAN
- ☐ LIBRO
- ☐ KASUTAN
- ☐ PLATO AT BASO
- ☐ HALAMAN

KUSINA
- BASO
- PLATO

Ang Pinakamatamis na Mangga

Ang Pinakamatamis na Mangga

Sa sari-sari store, nakahilera ang mga kendi, biskwit, at maliliit na pakete ng kape. Sa isang basket ay may mababangong mangga. Pinili ni Amihan ang pinakamadilaw. Para itong munting araw na maaari niyang ilagay sa kahon para kay Nanay.

Inamoy niya ang mangga habang pauwi. Matamis at sariwa ang halimuyak nito. Ngunit nang maalog ang kanilang sinasakyang tricycle, muntik nang mahulog ang prutas sa bayong. Nasalo iyon ni Lola Sabel bago tuluyang gumulong sa kalsada.

"Mahaba ang biyahe ng kahon," paalala ni Lola. Naisip ni Amihan ang manggang nakakulong sa dilim nang maraming araw. Baka lumambot ito, mapisa, at dumikit sa damit ni Nanay. Hindi magandang regalo ang isang dilaw at malagkit na sakuna.

Pagdating sa bahay, hiniwa nila ang mangga. Kumain silang tatlo habang tumutulo ang katas sa baba ni Niko. Masarap ang prutas, ngunit hindi iyon ang sagot. Binura ni Amihan ang mangga sa listahan. May apat pang ideya ang naghihintay.

04B

SR. STO. NIÑO
COLON

VIA CARBON
CEBU CITY

CARBON
PUBLIC MARKET

CEBU

01-214

Ang Paboritong Tsinelas

Ang Paboritong Tsinelas

Sa tabi ng pinto ay nakita ni Amihan ang lumang asul na tsinelas ni Nanay. May gasgas ang isang gilid at kupas na ang bulaklak sa ibabaw. Isinusuot iyon ni Nanay noon kapag nagdidilig ng halaman o bumibili ng suka sa tindahan.

Isinuot ni Amihan ang tsinelas upang subukan. Napakalaki nito sa kanyang mga paa. Sa unang hakbang ay sumayad ang dulo. Sa ikalawa ay nadulas siya sa banig. Sa ikatlo ay natawa si Niko at ginaya siyang parang bibe na naglalakad.

Napatawa rin si Amihan. Ang tsinelas ay puno ng alaala, ngunit baka kailanganin iyon ni Nanay pag-uwi. At kung ipadadala niya ito, isang lumang pares lamang ang makikita sa kahon. Hindi maririnig ni Nanay ang kanilang pagtawa habang sinusukat niya iyon.

Ibinalik niya ang tsinelas sa tabi ng pinto, parehong nakaharap palabas. Para iyong dalawang maliit na bangkang naghihintay sa may pampang. Hindi pa iyon ang regalo, ngunit tila nangako ang mga tsinelas na may uuwi at muling magsusuot sa kanila.

Ang Kabibe sa Dapit-hapon

Ang Kabibe sa Dapit-hapon

Kinahapunan, nagpunta sila sa dalampasigan. Kulay kahel ang langit at kumikislap ang dagat. Naghahanap si Amihan sa buhangin habang gumagawa si Niko ng bundok na paulit-ulit ding winawasak ng mumunting alon.

May nakita si Amihan na puting kabibe na may guhit na kulay rosas. Idinikit niya iyon sa tainga. May marahang ugong sa loob. Para bang nakatago roon ang dagat sa dapit-hapon, kasama ang hangin at huni ng mga ibon.

Ito na kaya ang tamang regalo? Ngunit nang ibigay niya ang kabibe kay Niko, ang sabi nito ay parang tunog lamang ng humihingang ilong. Tumawa sila nang malakas. Maganda ang kabibe, pero hindi nito kayang sabihin ang mga nangyari sa bahay.

Inilagay pa rin ni Amihan ang kabibe sa kanyang bulsa. Hindi bilang buong regalo, kundi bilang isang munting bahagi ng tahanan. Habang pauwi sila, pinanood niyang lumalim ang kulay ng dagat. May kulang pa, at gusto niyang malaman kung ano iyon.

Mga Munting Bilihin

Mga Munting Bilihin

Kinabukasan, bumalik si Amihan sa sari-sari store. May natitira siyang ilang barya sa alkansiya. Tiningnan niya ang makukulay na kendi, maliliit na laruan, sachet ng shampoo, at mga biskwit na nakasabit sa harap ng tindahan.

Pinili niya ang kendi na paborito ni Nanay. Pagkatapos ay napansin niya ang maliit na plastik na bentilador. Baka kailangan iyon sa mainit na araw, naisip niya. Ngunit nang paandar niya, humuni ito na parang lamok na may sipon.

Binili niya ang kendi, ngunit hindi ang bentilador. Habang naglalakad, naisip niyang kayang bumili ni Nanay ng kendi kung nasaan man ito. Ang gusto niyang ipadala ay bagay na hindi makikita sa kahit anong tindahan, kahit gaano pa karami ang paninda.

Sa bahay, inilagay niya ang kendi sa kahon kasama ng mga biskwit. Regalo iyon ng pamilya, ngunit hindi pa iyon ang sariling regalo niya. Pinagmasdan niya ang dalawang kamay. Wala itong hawak, subalit marunong itong gumuhit, sumulat, at yumakap.

LOAD
NA DITO!

Smart

TNT

DITO

TELECOMMUNITY

ICE CANDY

₱5.00

MANGO

BUKO

UBE

CHOCOLATE

ICE COLD
DRINKS

Ulan sa Yero

Ulan sa Yero

Pagsapit ng hapon, biglang dumilim ang langit. Bumuhos ang ulan at kumalansing sa bubong na yero. Tok-tok-tok, dagundong, patak-patak. Umupo si Amihan sa may bintana at pinakinggan ang magulong tugtog ng panahon.

Sa kusina, kumulo ang adobo. Kumalat sa bahay ang amoy ng toyo, suka, bawang, at dahon ng laurel. Pinunasan ni Lola Sabel ang takip ng kaldero. Si Niko naman ay nagkunwaring bangka ang sandok hanggang sa mahuli siya ni Lola.

Naisip ni Amihan ang kanilang video call noong isang linggo. Sinabi ni Nanay na tahimik ang silid nito kapag gabi. Namimiss daw nito ang ulan sa yero at ang kalansing ng mga plato. Kahit ang sigaw ni Niko kapag ayaw maligo ay namimiss nito.

Hindi pala mamahaling bagay ang lagi nitong hinahanap. Mga karaniwang tunog iyon, ngunit hindi karaniwan para sa taong malayo. Isinulat ni Amihan sa listahan: ulan, adobo, tawanan, boses. Pagkatapos ay dalawang beses niyang binilugan ang salitang boses.

Ang Tanong ni Lola

Ang Tanong ni Lola

Nang humina ang ulan, lumapit si Amihan kay Lola Sabel. Ipinakita niya ang listahang puno ng guhit, tuldok, at binurang salita. "Lola, ano po ang kasya sa kahon pero parang buong bahay?" tanong niya.

Hindi agad sumagot si Lola. Hinainan muna niya ng mainit na kanin ang magkapatid. Pagkatapos ay nagtanong din siya. "Kapag tumatawag ang nanay mo, ano ang una niyang hinihiling?" Napaisip si Amihan habang hinihipan ang umuusok na kutsara.

"Magsalita ka pa," sagot niya. Lagi ngang hinihiling ni Nanay na magkuwento siya tungkol sa paaralan, dagat, at mga kapitbahay na manok. Hinihiling din nitong ulitin ni Niko ang mga bagong salitang natutuhan nito, kahit baligtad ang bigkas.

Tumango si Lola. "Ang tinig ng tahanan ay kayang tumawid sa dagat." Biglang luminaw ang isip ni Amihan. Hindi niya mailalagay ang ulan o amoy ng adobo sa kahon. Ngunit maaari niyang isulat ang mga iyon sa isang kuwentong sariling gawa.

- asukal
~~- toyo~~
- mantika
~~- bawang~~
- issla
~~- bawang~~
- suka
- itlog

Ang Sariling Wika

Ang Sariling Wika

Kumuha si Amihan ng malilinis na papel, lapis, at mga krayola. Sa unang pahina ay sumulat siya sa wikang gamit nila sa bahay. Iyon ang wikang naririnig niya sa kusina, sa kalsada, at sa mga kuwentong sinasabi bago matulog.

Isinulat niya ang “Maayong buntag” na sinasabi ni Lola tuwing umaga. Isinunod niya ang “Amping” na paalala ni Nanay bago matapos ang tawag. Sa bawat salita, para niyang naririnig ang mga boses nilang magkakasama sa iisang silid.

Hindi perpekto ang sulat niya. May titik na sobrang laki at may salitang kailangang burahin. Minsan ay napupunit ang papel sa tindi ng kanyang pambura. Ngunit hindi siya tumigil. Ang mahalaga ay kanya ang pangungusap at tunay ang kuwentong sinasabi nito.

Pinamagatan niya ang munting aklat na “Ang Aming Bahay na Maingay.” Sa ibaba ay iginuhit niya ang bubong na yero, isang kaldero, at dalawang tsinelas. Napangiti siya. Sa wakas, may regalong nagsisimulang magkasya sa buong puso niya.

Mga Larawang Buhay

Mga Larawang Buhay

Sa ikalawang pahina, iginuhit ni Amihan ang tricycle na sinakyan nila. Malalaki ang mga gulong at tila lilipad ang bubong. Sa loob ay gumuhit siya ng manggang muntik mahulog. Nilagyan niya ito ng mukhang takot at dalawang munting paa.

Sa susunod na pahina ay naroon ang sari-sari store. Makukulay ang nakasabit na paninda. Sa tabi nito ay iginuhit niya ang dagat sa dapit-hapon. Pinagdikit niya ang kahel, rosas, at lilang krayola hanggang mamula ang dulo ng kanyang daliri.

Sinulat niya ang tunog ng ulan: tok-tok, dagundong, patak-patak. Sinulat din niya ang bango ng adobo kahit hindi naman nakikita ang amoy. Gumuhit siya ng paikot na singaw mula sa kaldero. Mukha iyong ulap na gutom.

Bawat pahina ay may maikling pangungusap para madaling basahin ni Nanay pagkatapos ng trabaho. Bawat larawan ay may maliit na biro. Nais ni Amihan na kapag binuklat ang aklat, hindi katahimikan ang lalabas. Tahanan ang lalabas, maingay at masaya.

Ang Katulong na Makulit

Ang Katulong na Makulit

Nais ding tumulong ni Niko. Binigyan siya ni Amihan ng isang papel at berdeng krayola. "Gumuhit ka ng pamilya," sabi niya. Seryosong tumango si Niko at agad gumawa ng tatlong bilog, walong paa, at isang bagay na mukhang patatas.

"Ikaw ba ito?" tanong ni Amihan, sabay turo sa patatas. Umiling si Niko. Iyon daw ang adobo. Napahawak sa tiyan si Amihan sa katatawa. Hindi kamukha ng adobo ang guhit, ngunit kamukha nito ang saya sa hapag.

Idinikit nila ang larawan sa huling pahina. Naglagay si Niko ng mga bituing papel sa paligid. Dumidikit ang ilan sa kanyang buhok at siko. Nang tumayo siya, may isang bituing nakadikit pa sa kanyang noo na parang munting korona.

Hindi inayos ni Amihan ang kakaibang larawan. Hindi rin niya itinuwid ang tabinging mga bituin. Kasama ang mga iyon sa tinig ng bahay. Ang aklat ay hindi kailangang maging perpekto. Kailangan lamang nitong maging kanila at punô ng tunay na tawanan.

Ang Unang Pagbasa

Ang Unang Pagbasa

Nang matuyo ang pandikit, ipinabasa ni Lola Sabel kay Amihan ang buong aklat. Umupo silang tatlo sa banig. Huminga nang malalim si Amihan at binasa ang pamagat. Sa una ay mahina ang kanyang boses, parang ibong nagtatago sa dahon.

Sa pahina ng tricycle, lumakas ang kanyang pagbasa. Sa pahina ng mangga, ginaya niya ang tunog ng prutas na gumugulong. Sa pahina ng ulan, sabay silang kumatok sa sahig. Tok-tok-tok! Pati si Lola ay nakisabay sa dagundong.

Nang mabasa niya ang “Amping, Nanay,” sandaling bumagal ang kanyang tinig. Hinawakan ni Lola ang kanyang balikat. Hindi sila nalungkot nang matagal. Biglang sumigaw si Niko na nakalimutan nilang iguhit ang kanyang paboritong tabo.

Muling napuno ng tawanan ang silid. “Iyan mismo ang maririnig ni Nanay sa isip niya,” sabi ni Lola. Tiningnan ni Amihan ang munting aklat. Papel lamang iyon, ngunit kapag binasa, nagkakaroon ito ng ulan, gulong, alon, at mga boses.

Ang Regalo sa Gitna

Ang Regalo sa Gitna

Dumating ang araw ng pagsasara ng kahon. Sinuri ni Lola Sabel ang lahat ng laman. Nasa ibaba ang mga damit. Nasa gilid ang kape, biskwit, kendi, at maingat na binalot na sabon. Wala nang gaanong bakanteng puwang.

Binalot ni Amihan ang kanyang aklat sa malinis na papel. Itinali niya iyon ng dilaw na laso. Isiningit niya sa unang pahina ang puting kabibe mula sa dalampasigan. Pagkatapos ay sumulat siya: "Para kay Nanay, mula sa aming maingay na bahay."

Inilagay niya ang regalo sa gitna ng kahon upang hindi malukot. Saglit siyang nag-alala. Baka maliit iyon kumpara sa ibang laman. Ngunit sinabi ni Lola na hindi sinusukat sa laki o presyo ang regalong ginawa ng isang bata para sa minamahal.

Isinara nila ang mga takip. Hinayaan ni Lola na si Amihan ang maglagay ng huling piraso ng tape. Dumaan iyon sa ibabaw ng karton na may mahabang lagitik. Nasa loob na ang regalo. Handa na itong tumawid ng dagat.

Ang Mahabang Paghihintay

Ang Mahabang Paghihintay

Isinakay ang kahon sa sasakyang kukuha ng mga padala. Kumaway si Amihan kahit hindi naman kumakaway ang karton. Isip niya, daraan iyon sa mahahabang kalsada, malaking bodega, at barkong humahati sa malalaking alon.

Lumipas ang mga araw. Tuwing may tricycle na humihinto sa tapat, sumisilip si Niko at nagtatanong kung bumalik na ba ang kahon. Ipinaliwanag ni Amihan na hindi iyon babalik. Pupunta iyon kay Nanay. Tumango si Niko, ngunit nagtanong muli kinabukasan.

Habang naghihintay, gumawa si Amihan ng isa pang munting kuwento. Hindi na siya nahirapang pumili ng paksa. Sumulat siya tungkol sa palakang pumasok sa kusina at sa paghabol ni Lola gamit ang walis habang nakatayo si Niko sa silya.

Isang gabi, habang kulay lila ang dagat sa malayo, tumunog ang telepono ni Lola. May mensahe si Nanay: "Dumating na ang kahon!" Tumalon si Amihan. Tumalon din si Niko, kahit hindi niya alam kung bakit sila sabay na tumatalon.

WELCOME
TO
CEBU CITY
PHILIPPINES

VIVA
PIT SENYOR!

LABAN
CEBU!

CARBON
COLON
PIER
↑

DUNKIN'

PADALA

Tawanan sa Magkabilang Pampang

Tawanan sa Magkabilang Pampang

Binuksan nila agad ang video call. Lumitaw sa screen si Nanay Mara, nakangiti sa tabi ng bukas na kahon. Hawak nito ang munting aklat na may dilaw na laso. "Ito ang una kong hinanap," sabi niya, at kumaway sa kamera.

Binuklat ni Nanay ang mga pahina. Binasa nito ang "Maayong buntag" at "Amping" sa parehong himig na kabisado ni Amihan. Nang makita ang mukhang takot na mangga, napahalakhak ito. Nang makita ang adobong mukhang patatas, lalo itong natawa.

Sumiksik si Niko sa harap ng screen at ipinaliwanag ang kanyang obra. Masyado siyang lumapit kaya ilong lamang niya ang nakita ni Nanay. Natawa silang lahat. Pati si Lola Sabel ay napaupo nang maayos dahil nanginginig ang telepono sa lakas ng kanilang tawanan.

Sa munting screen, parang hindi na napakalawak ng dagat. Magkalayo pa rin sila, ngunit sabay ang kanilang mga boses. Niyakap ni Amihan ang sarili habang niyayakap din siya ni Nanay mula sa screen. Ang maliit na aklat ay nakarating. Kasama nito ang buong tahanan.

Ginawa gamit ang ❤️ sa 🇳🇴 ng Plyx

I-scan para sa iyong digital at audio
na edisyon